

เพ็ญบาย

บทที่ 56

ฉัตรแก้ววางกรอบรูปลงบนโต๊ะข้างเตียงของมารดา ภาพใหม่ที่นำมาเปลี่ยนเป็นภาพของคุณชนกที่กำลังกอดมารดาและลูกเลี้ยง คนทั้งสามหัวเราะสดใส... ภาพถูกถ่ายโดยการตั้งเวลาให้กล้องบันทึกภาพเองในครั้งที่ทั้งสองไปเยี่ยมเธอที่มหาวิทยาลัยที่ภูเก็ต เป็นช่วงเวลาสุดท้ายที่อยู่ด้วยกัน ไม่นานก่อนอุบัติเหตุจะพาคุณชนกจากไป

การกระตุ้นด้วยภาพถ่ายที่บันทึกความทรงจำดีๆ เป็นคำแนะนำของนายแพทย์ที่เข้ามาช่วยฟื้นฟูสุขภาพของคุณกัญญา ฉัตรแก้วรวบรวมรูปภาพต่างๆ มาใส่อัลบั้มและนั่งดูกับมารดาโดยมีคุณสม้ยคอยซักถาม หญิงพิการพอกพอใจ ระบายขอดูซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำยสุดท้ายก็กอดสมุดภาพไว้กับตัวไม่ยอมปล่อย จนแม้จะนอนก็ยังให้วางไว้ข้างๆ

ฉัตรแก้วเข้ามาจูบลาก่อนจะออกจากบ้านไปกับเสกสิทธิ์

“แก้วจะกลับตึกนะคะ คุณสม้ย” เธอจะบอกเวลากลับเสมอ

“คุณแก้วเที่ยวให้สนุกนะคะ ประเดี๋ยวคุณแม่ก็หลับไม่ต้องเป็นห่วง”

ในเวลาที่ยียบเหงาเช่นนี้ เธอไม่ปฏิเสธคำชวนของเสกสิทธิ์ เธอหนึ่งคู่ไปในรถของหนุ่มใหญ่ มีรถของชายของครักษ์ขับตาม

“อะไร นี่จะไม่ยอมมีเวลาส่วนตัวบ้างเลยเที่ยวหรือ ผมจะพาแก้วไปฟังเพลง ยังจะต้องมีคนคอยตามอีก” เขาร้องอย่างหงุดหงิด

หญิงสาวไม่ได้พูดออกมาว่าความจริงเธอก็พอใจที่มีคนติดตามมาด้วย ในเวลานี้ซึ่งเธอกำลังว่าแหงเหงาอย่างเหลือเกิน เสกสิทธิ์ก็คล้ายน้ำมันที่พร้อมจะจุดไฟให้ลุกพรึบขึ้นในทุกนาทีที่มีโอกาส ในเมื่อยังทำใจให้ลืมเรื่องที่ผ่านมาไม่ได้ ฉัตรแก้วก็ไม่อาจก้าวตามจังหวะที่เขานำพาให้

บนเก้าอี้นวมเย็บในห้องฟังเพลงที่มีดิสโก้ ร้างสูงใหญ่ นั่งชัตจนเนื้อแนบเนื้อ บางครั้งทอดแขนโอบหลัง บางครั้งรั้งเอวรั้งบ่าอย่างถือความเป็นเจ้าของ หนุ่มใหญ่ปรนเธอด้วยเครื่องดื่มรสนุ่มที่เจอความมันเมาไว้อย่างล้าลึก อาหารประเภทกับแก้มบนโต๊ะแทบจะไม่พร่อง บางครั้งจุมกโคงแทบจรดแก้มใสหากว่าหญิงสาวไม่เบี่ยงหนี

“ยังโกรธผมอยู่หรือ” เขาองง้อด้วยท่าที่คล้ายหนุ่มน้อย หลังจากที่พยายามอยู่นานแล้วเธอไม่มีท่าทีจะใจอ่อนคล้อยตาม ยอมให้เขาจับมือเพียงชั่วคราวก็พลิกหนี พอแขนคล้องหลัง เธอก็เบี่ยงกายถอยห่าง

“เปล่าค่ะ แก้วไม่ได้โกรธคุณเสก”

“แล้วทำไมถึงเล่นตัวนั้ก”

ผู้ชายคนนี้คงแทบจะไม่เคยถูกใครบ้ายเบี่ยงปฏิเสธ สาวใดที่ยอมให้เขาประคองเข้ามาหนึ่งคู่ก็นอนอยู่ในสถานที่เช่นนี้ยอมจะวาดความฝันไปอีกไกล แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่มีการสมปรารถนา

“ยังโกรธเรื่องรสรินใช่ไหม”

ฉัตรแก้วก็เลยถามว่า “ตอนนี้รสรินเป็นยังไงบ้างคะ”

“ไม่รู้สิ” น้ำเสียงหนุ่มใหญ่ไร้เยื่อใย “กลับภูเก็ตไปแล้วมั้ง”

ฉัตรแก้วจำได้ตื้นถึงท่าทีของรสรินซึ่งจงใจเข้ายวนเรียกร้อง ความสนใจจากชายหนุ่มจนไม่แยแสสนใจป้องพล รสรินเคยมันใจในตนเองเต็มที่ ฉัตรแก้วอดรู้สึกสงสารไม่ได้

“คุณเสกถึงรสรินทำไมคะ เขาสวยออก”

“ผู้หญิงสวยเดินอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง หาเมื่อไรก็ได้” เขาหัวเราะอยู่ข้างๆ หู “ผมไม่เคยคิดจะจริงจังกับใครหรอก เคยพอใจการมีชีวิตอยู่ไปวันๆ เมื่อก่อนคิดว่าถึงไม่ได้แต่งงานก็ไม่เห็นจะเดือดร้อนอะไร”

“อ้าว ถ้างั้นคุณเสกเห็นแก้วเป็นอะไรคะ ของเล่นอีกรายหนึ่งหรือยังงัย” เสียงเธอเง้งออด

หนุ่มใหญ่หัวเราะเอาใจ “แก้วพูดอย่างนั้นได้ยังงัย อย่าเอาตัวเองไปรวมกับคนอื่น ๆ ซึ่ แก้วเป็นคนพิเศษที่สุด..... บอกตามความจริงนะ ถ้าผมไม่คิดจะแต่งงานด้วยผมไม่ชวนไปหาพ่อแม่หรือกพอพบแก้วผมก็ตั้งใจลงหลักปักฐานทันที”

เขาเคยชวนเธอไปพบพ่อแม่ ก่อนที่จะหันไปหารสรินโดยไม่เกรงใจใครแม้สักคน เมื่ออัฐภางค์เสียชีวิตในไร่ของเขา เขาใช้อำนาจกลบข่าวไม่ให้เล็ดลอดแล้วก็ทิ้งเธอราวกับไม่ต้องการจะพัวพันกับเรื่องยุ่งยาก ไม่นานมานี้เขากลับมาพูดถึงเรื่องจะให้พ่อแม่มาสู่ขอแต่ทำที่คล้ายกำลังวางโครงการลงทุนอะไรสักอย่างหนึ่งมากกว่า

ฉัตรแก้วจำคำพูดของชนะชนและบุษราคัมได้ดี ...คนๆ นี้จะคบใคร เขาคำนวณก่อนแล้วว่าได้หรือเสีย ส่วนเรื่องความจริงใจนั้นไม่ต้องพูดถึง ครอบครัวเขาก็แบบเดียวกันหมด พ่อแม่เขาเลือกลูกสะใภ้ ถ้าไม่ใช่ลูกเศรษฐีก็จะไม่รับพิจารณาเด็ดขาด.....

แม้ฉัตรแก้วไม่ใช่คนคิดมากและไม่มีสายตาคมเฉียบเฉลิยวณลาด เธอก็มีความรู้สึกและเด็ดฉันทันทีนิสัยเจ้าชู้มักงายเห็นแก่ตัวของหนุ่มใหญ่ผู้นี้ ผู้หญิงอื่นๆ ก็อาจรู้จักเสกสิทธิได้ดีแม้สัมผัสเขาเพียงผิวเผิน แต่รูปลักษณะที่โดดเด่น ทรัพย์สินสมบัติและอำนาจทำให้ทุกคนพร้อมใจกันมองข้ามข้อบกพร่องและพร้อมที่จะเสี่ยง หวังว่าเมื่อเวลาผ่านไป เขาจะปรับตัวเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น

ฉัตรแก้วเองก็คิดไม่ต่างจากคนอื่นๆ

เธอไม่มีใครอีกแล้วที่จะพึ่งพิงได้ แต่หากเสกสิทธิต้องการจะแต่งงานจริง เธอควรจะยินดีแล้วรีบตอบรับหรือเปล่า.....

หญิงสาวชนใครคนหนึ่งในมุมมืดขณะที่เดินกลับจากห้องน้ำ เธอกำลังจะเอ่ยขอโทษ มือแข็งแรงก็ยึดแขนไว้

“พี่เองคุณแก้ว”

ใบหน้าขริบปรากฏชัดขึ้น “พี่ป๋อง” เธอร้องออกมา

ชายหนุ่มฉุดเธอหลบเข้าไปในหลืบมุมของเสาโดยไม่ได้รับการต่อต้าน ก้มลงกระซิบร่ำรอน “มีคนตามคุณแก้ว ระวังตัวไว้ด้วย”

“แก้วมีองค์กรรักษาคอยตามตลอดเวลาละ”

“ไม่ใช่... เป็นคนอื่น”

หญิงสาวขมวดคิ้ว “ใครกันคะ”

“ผมจะต้องไปแล้ว แต่ขอร้องอย่างหนึ่งได้ไหม”

“อะไรคะ”

“อย่าไว้ใจชนะชนกับบุษราคัม”

“พี่ป๋อง” หญิงสาวร้องออกมาอย่างอึดอั้น เพื่อบอกคำเตือนให้ระวังคนที่เธอรักและไว้ใจ “พี่ป๋องมอบตัวกับตำรวจเสียที่ซึคะ หลบๆ ซ่อนๆ วูบไปวูบมาอย่างนี้แล้วเมื่อไหร่จะพูดกันรู้เรื่อง”

ชายหนุ่มไม่สนใจคำพูดของเธอแม้แต่น้อย สีหน้าของเขาหม่นหมองเมื่อพูดว่า “ตอนนี้มีแต่คุณเสกคนเดียวที่ดูแลแก้วได้ พี่ไม่อยากจะพูดอย่างนี้แต่ก็ไม่อยากเห็นแก้วเป็นอันตราย พี่อยากให้แก้วพูดกับคุณเสกให้รู้เรื่อง เขามีอำนาจพอจะปกป้องแก้วได้”

“พี่ป๋องจะให้แก้วพูดกับคุณเสกว่ายังงัย” เธอถามอย่างซัดใจ โกรธที่คนที่เธอรักและเป็นห่วงพูดราวกับจะยึดเยียดเธอให้คนอื่น

คำตอบยิ่งทำให้ซัดเคือง “บอกเขาว่าชนะชนและบุษราคัมจะทำร้ายแก้ว พูดไปให้หมดเรื่องมรดก”

“พี่ป๋อง” เธอสะบัดหลุดจากการเกาะกุม “อย่าเอาเรื่องบ้าบอ คอแตกพวกนี้มาพูดกับแก้วได้มั๊ย”

สีหน้าของป๋องพลวูบขึ้นด้วยความผิดหวัง แต่ก่อนจะมีใครทันพูดอะไร ชายหนุ่มก็ขยับกาย เเงาร่างของผู้ชายที่เคลื่อนเข้ามา

ทำให้เขาต้องปล่อยเธอและผลหายไปในเงามืดโดยไม่รำลา

ฉัตรแก้วไขว่คว้าแต่ไม่ทัน ได้แต่มองหาร่างที่วาบหายไปแล้ว
อย่างว่าวุ่นใจ.....

รถยนต์สองคันแล่นตามกันเข้าประตูรั้วเมื่อเลยเวลาเที่ยงคืนไป
แล้ว การมาปรากฏตัวของปองพลทำให้หญิงสาวหมดความรู้สึกสนุก
ไม่อยากจะฟังเพลงและไม่อาจทนทานการเกี้ยวพาราสีของเสกสิทธิ์ได้อีก

เธอไม่มีอารมณ์รักอารมณ์ใคร่ตอบสนองหนุ่มใหญ่พราวเสน่ห์ผู้
และที่จะพูดออกไปอย่างที่ปองพลขอร้องเพื่อที่จะให้เสกสิทธิ์เอื้อมมือเข้า
มาคุ้มครองปกป้องเธอจากชนะชน เธอก็เห็นเป็นเรื่องใส่โคลงกันอย่าง
ไม่น่าจะให้อภัย

หรือว่าปองพลคิดไม่ดีจริงๆ.....

“เมื่อคืนนี้ไปไหน” ชนะชนถามเมื่อพบกันในที่ทำงาน รอยยิ้ม
ในสีหน้าขมขื่นทำให้ฉัตรแก้วใจแต่เขาก็เป็นพี่นะที่เธอรักเสมอ

“ไปฟังเพลงกับคุณเสกค่ะ”

“คงมีความสุขมากละซี น่าอิจฉาจริงๆ”

หญิงสาวขำความสนใจน้ำเสียงประชดประชันไปเสีย อดไม่ได้
ที่จะพรั่งพรูสิ่งที่ตักค้ำก่อกวนให้กังวลใจออกมา

“พี่นะคะ แก้วพบพี่บ่อยด้วย”

สีหน้าของชายหนุ่มเปลี่ยนไปในทันที “พบที่ไหน พบได้ยังไง”

“พบที่ผับค่ะ เขาคงจะตามแก้วมา”

“เขาพูดอะไรบ้าง”

หญิงสาวลังเล แม้จะรักไว้วางใจชนะชน แต่ก็ยังโยยตีอีกฝ่าย
เต็มเปี่ยม “ยังไม่ทันพูดอะไรเขาก็ไปค่ะ”

“ทำไมถึงจับตัวมันไม่ได้สักที” ชายหนุ่มคำรามอย่างขุ่นเคือง

“แก้วบอกให้เขามอบตัวกับตำรวจ แต่เขาไม่ยอม”

“มันจะยอมได้ยังไง มอบตัวก็ต้องเข้าตะรางลูกเดียว”

“แต่ถ้าไม่ผิดก็ควรจะยอมมอบตัวสิคะ จะหนีเพื่ออะไร
แก้วไม่เข้าใจเลยจริงๆ”

“นั่นซิ แปลว่ามันผิดเต็มประตู ระวังตัวให้ดีนะแก้ว
เราไม่มีทางรู้ได้เลยว่ามันมีแผนการอะไรและพยายามจะทำอะไรต่อ
อันตราอยู่แค่เอื้อม” ร่างสูงเดินไปมาอย่างกังวลใจ “เฮ้อ...
นี่พี่จะทำยังไงดี... พี่จะดูแลแก้วได้ยังไง...”

หญิงสาวมองพี่ชายอย่างอ่อนใจ เขาเองก็คงจะเป็นห่วงเธอไม่ใช่
น้อย ความเป็นปฏิปักษ์กันของคนที่เขาอาทรทำให้เธอเป็นทุกข์ใจมา
ตลอด ตอนนี้พิรดาทำให้ชนะชนหันมาญาติดีกับครอบครัวทนายความ
แล้ว แต่พี่ชายยังเป็นศัตรูกับชัชชัยและปองพลไม่คลาย

“อยากพบมันซึ่งๆ หน้า จะได้พูดกันให้รู้เรื่องว่าจะเอาอย่างไร”

หญิงสาวถอนใจ “เมื่อวานนี้คุณเสกพูดเรื่องแต่งงานอีก”
เธอพูดเสียงอ่อน “บางที่อาจจะดีก็ได้ถ้าแก้วตกลง.....”

“ตกลงอะไร” เสียงขัดขุ่นของ คิ้วเข้มขมวดจนแทบจะขีด

“แก้วเชื่อว่าคุณเสกดูแลแก้วได้ พี่นะจะได้ไม่ต้องกังวลใจ”

ประกายตาของชายหนุ่มราวกับมีไฟรุ้มไหม ท้าทีคล้ายกับมี
คำพูดมากมายพร้อมจะพรั่งพรู

ทว่าเขากลับนิ่งเงียบ อีกครู่หนึ่งก็พูดเสียงราบเรียบ

“รู้ไหมว่าถ้าแก้วตกลงใจกับเสกสิทธิ์แล้วชีวิตข้างหน้าจะเป็น
อย่างไรบ้าง”

“ก็คงไม่เลวนักกระมังคะ ใครๆ ก็อยากจะแต่งงานกับคุณเสก”

“นายคนนั้นจะหาทางกำจัดแก้วไว้ในมือ คนอย่างแก้วไม่มีวันจะ
ปฏิเสธได้หรอกไม่ว่าเขาจะต้องการอะไร”

“คุณเสกรวยล้นเหลืออยู่แล้ว เขาจะต้องการอะไรอีกคะ”

“คนเรามีวันรู้จักพอหรือ” อีกฝ่ายสวนทันควัน

หญิงสาวหน้าเฉือนเพราะท่าที่ขุ่นเคืองขัดแย้งของพี่ชาย พูดอ่อยๆ

“พีนะมองโลกในแง่ร้ายเกินไป.....”

“ก็ตามใจ” ชนะชนกระแทกเสียง

“พีนะจะไม่ยินดีกับแก้วหรือคะ ถ้าแก้วแต่งงานกับคุณเสก”

ชายหนุ่มพูดเสียงเครียด “แก้วคงคิดว่าพีนะไม่ดีถ้าพีนะบอกว่าพีนะไม่ดีใจ แต่พีนะพูดอย่างอื่นไม่ได้ ชัดขวางแก้วก็ไม่ได้ เพราะอย่างนั้นแก้วอยากทำอะไรก็ทำไปเถอะ พีนะไม่ขัดใจอีกแล้ว”

สีหน้าบึ้งบึ้งคล้ายจบบเรื่องพูดทำให้หญิงสาวเสียใจอย่างบอกไม่ถูก พี่ชายที่รักของเธอหายไปในปีแล้วจริงๆ หรือ เธอคิดอย่างไร เศร้าสร้อยขณะปิดประตูตามหลัง

เธอไม่เห็นว่าคุณพ่อคล้ายหลัง ร่างสูงก็คว่ำบุหรี่ยืนมาจุดสูบก่อนจะเดินกลับไปกลับมาอย่างงุ่นง่านครุ่นคิด

ฉัตรแก้วต้องตกใจอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงตบประตูเรียกในเวลาเช้ามืด เธอวิ่งเงี้ยวมาเปิดประตู แล้วก็ต้องตื่นเต็มที่กับสีหน้าแตกตื่นของคุณสมชัย

“คุณแก้ว คุณผู้หญิงเป็นอะไรก็ไม่ทราบค่ะ”

หญิงสาวผวาวิ่งนำพยาบาลสาวใหญ่ลงบันไดไปในทันที สาวใช้อีกสองคนกำลังบีบนิ้วของคุณกัญญาซึ่งนอนตาเหลือกอยู่บนเตียง ร่างเกร็งกระตุก น้ำเสียงที่เปล่งจากลำคอเป็นเสียงครวญครางที่นำหวาดหวั่น

“แม่ขา...” หญิงสาวปราดเข้าไปประคองพรำเรียก แต่ไม่อาจเรียกสติอีกฝ่ายกลับมาได้ สาวๆ ที่ล้อมเตียงได้แต่แข่งกันส่งเสียงจนเธอทำอะไรไม่ถูก “ไปเรียกพวกผู้ชายมาเร็ว เราต้องพาแม่ไปโรงพยาบาล”

เธอถลากลับ เท้าเปื้อนเปลา่เหยียบลงบนสิ่งหนึ่ง สมุดภาพที่เธอเพิ่งจัดมาให้มารดาถูกทิ้งคว่ำเปิดกลางไม่มีทิศทางอยู่ที่พื้นห้อง เธอข้ามผ่านไปอย่างไม่สนใจ พาดตัวเองขึ้นไปแต่งตัวอย่างเร่งรีบ อีกครู่หนึ่งก็ฉวยกระเป๋าตามมาแทบจะกระโจนขึ้นรถ

นายแพทย์ได้แก้ไขอาการช็อคแล้วให้ยานอนหลับ เมื่อแพทย์ประจำตัวเดินทางมาถึง สภาพของคุณกัญญาจึงเป็นเพียงหญิงพิการสูงวัยที่กำลังหลับสนิท ลูกสาวคนเดียวยื่นหน้าซีดวิตกกังวลอยู่ข้างๆ มองนายแพทย์ที่สำรวจตรวจจับร่างที่หลับไหลด้วยความหวัง

“คุณกัญญาไม่น่าจะมีอาการช็อคโดยไม่มีสาเหตุแบบนี้ สภาพจิตใจเธอดีจนหมอวางใจ ไหนเล่าอีกทีซีครับว่าใครเป็นคนพบคนแรก และตอนนั้นเกิดอะไรขึ้น”

“ฉันทนเองคะ คุณหมอ” คุณสมชัยขยับเข้ามาเล่า “ฉันทนนอนกับคุณผู้หญิง แต่ตื่นแล้วออกไปเข้าห้องน้ำด้านหลัง พอกลับเข้ามาก็เห็นเธอนอนตัวเกร็ง ตาเหลือก ส่งเสียงคล้ายหายใจไม่ออก ผ้าห่มหลุดลงมากองอยู่ที่พื้น เรียกเท่าไรเธอก็ยังไม่ตื่นฉันทนก็เลยขึ้นไปเรียกคุณแก้วแล้วก็พากันมาโรงพยาบาลนี่แหละค่ะ”

“ก่อนจะหลับ คุณกัญญามีอาการยังไงบ้างครับ”

“เธออารมณ์ดีค่ะ ดูรูปกันแล้วเธอก็กอดอัลบั้มรูปนอนเหมือนอย่างเคย”

คำบอกเล่าที่ทุกคนพยายามนึกและลำดับออกมา ไม่ได้ให้คำตอบที่น่าพอใจ ในที่สุดนายแพทย์ก็เพียงแต่บันทึกอาการไว้เพื่อที่จะดูความเป็นไปที่จะเกิดในอนาคต

คุณกัญญาตื่นขึ้นเมื่อฤทธิ์ยาระงับประสาทคลายลง เธอวอยงอยู่เป็นครู่ หากพอเวลาผ่านไปก็เริ่มกระสับกระส่าย ตามด้วยอาการสะอึกสะอื้น จะสอบถามอะไรก็ไม่ได้ความ หญิงพิการนำตาไหล พรำส่งเสียงที่ฟังไม่เป็นคำพูด

นายแพทย์ถูกตามตัวมาอีกครั้ง.....